

בית המשפט העליון
בג"ץ 6961/19
לורי שם טוב נ. כבוד הנשיאה אסתר חין
תאריך הגשה: 27/10/19

בבית משפט גבוה לצדק
ירושלים

העותרת: לורי שם טוב,
במעצר בית ע"פ החלטת ביהמ"ש עליון מיום 3.5.19 בש"פ 2847/19

טל': 053-3588188

- נגד -

המשיבה: 1. כבוד הנשיאה אסתר חיות בשם בית המשפט העליון
2. כבוד השופט ג'ורג' קרא
3. מדינת ישראל - ע"י פרקליטות פלילי מחוז ת"א

תיקים קשורים: קשור לתיק ת"פ 14615-04-17, מ"ת 14280-04-17 בבית דין מחוזי ת"א

מהות הליך: בג"ץ על בימ"ש העליון

עתירה מנהלית נגד בית המשפט העליון ואח'

בנושא פגיעה בזכות הגישה לערכאות קבלת חומרי חקירה סעיף 74 לחסד"פ

ופגיעה בחופש העיסוק ע"י כב' השופט ג'ורג' קרא

מוגשת בזאת עתירה ציבורית נגד בית המשפט העליון כמשיב 1, כבוד השופט ג'ורג' קרא כמשיב 2 ומדינת ישראל כמשיבה 3 מן הטעם שכבוד השופט קרא נוהג בניגוד לכללי צדק טבעי, מתעלם מחוקי יסוד כגון הזכות למשפט הוגן, הזכות להתמודד עם חומרים מפלילים, הזכות לקבל את חומרי החקירה וללמוד אותם, וכן חופש העיסוק.

העתירה מוגשת על ידי לורי שם טוב כעותרת ציבורית בשם הציבור, וכמי שנפגעה אישית ממעשיו של המשיב 2 אשר פגע בזכות הגישה של המבקשת לקבלת חומרי חקירה בכך שהתנה דמי כופר בתשלום 20,000 ₪, חרף העובדה כי העותרת בפשיטת רגל תיק פש"ר 12-17-35837, במעצר בית מלא, ומתקיימת מדמי הבטחת הכנסה בסך 1650 ₪ בחודש, כשהשופט קרא נוהג בפטרנליזם, **הדרת נשים קיצונית, שוביניזם מקומם**, כי המבקשת זקוקה לסגור שיראה במקומה את חומרי החקירה, ולא מאפשר לעותרת לעבוד.

עוד יצוין כי הפטרנליזם של המשיב 2 כבוד השופט ג'ורג' קרא מתבטא בכך שסיים החלטתו בבש"פ 5019/19 מתאריך 23.10.19 באמירה שאם ימונה למערערת עורך דין, אין צורך לדון בדמי הכופר, ומשתמע מכך שהעו"ד יקבל את חומרי החקירה, אבל המערערת לא תקבל אותם. מדובר בשערורייה ממדרגה ראשונה ששופט סובר שניתן לנהל משפט פלילי מבלי שהעותרת ו/או נאשמים מקבלים לידיהם פיות את חומרי החקירה, ועוד דורשים ממנו דמי כופר אסטרונומיים.

החלטת המשיב 2 כבוד השופט ג'ורג' קרא מיום 23/10/19 בש"פ 5019/19 מצ"ב **מסומנת "1"**.

עוד יצוין כי בית המשפט העליון באמצעות המשיב 2 פוגע בזכותה של העותרת לחופש העיסוק, בכך שהיתנה את ביטול מעצר הבית במציאת עבודה אצל מעסיק, כשלעותרת אין גישה לאינטרנט, ומציאת עבודה ברחוב, מובילה למסקנה אחת, כי העותרת צריכה לעסוק בזנות. לחוות המודעות המצויים ברחוב מלאים בפרסומים

בית המשפט הנכבד מתבקש לזמן את המשיבים לדין ולנמק:

(א) מדוע לא תבוטל החלטת המשיב 2 מיום 23.10.19 בש"פ 5019/19 (מצורפת החלטה מסומנת "1").

(ב) מדוע לא ייקבע שלעותרת זכות גישה לערכאות, לצפות בחומרי חקירה, ללא התנייה בתשלום תמורת קבלה וצפייה בהם, לפי סעיף 74 לחוק הסדר הפלילי, שאינו קובע התניית תשלום תמורת קבלת חומרי חקירה. החוק גם קובע כי מי שזכאי לקבל את חומרי החקירה הוא הנאשם ולא עורך דינו. לפיכך, אין להסתפק בכך שרק עורך דין (שכיום בכלל לא קיים) יעיין בעתיד בחומרי החקירה.

(ג) מדוע לא ייקבע שלעותרת זכות להתפרנס, למצוא עבודה באמצעות האינטרנט באתרי עבודה מקובלים ו/או דרך שירות התעסוקה (גם באינטרנט), על מנת שתוכל לקיים עצמה בכבוד, ולא לעסוק בזנות, כפי שהורה לה כבוד השופט מלצר, לצאת לחפש עבודה ברחוב כשהוא הופך את המלווה שלה, מר משה שלם, לסרסור שאמור לפקח על העותרת.

מדובר בפגיעה לא מידתית בעותרת, העומדת בכתב אישום בתיק ת"פ 14615-04-17 שבו 120 אישומים נגדה המכילים מאות תתי סעיפי אישום בתוכם, עם מסה עצומה של חומרי חקירה: כונן דיסק 4 טרה (השווה ל-6,000 דיסקים), 500 דיסקים, 50,000 ניירות כתובים, אותם המשיבה מסרבת למסור לעותרת, אלא אם תפקיד 20,000 ₪ תמורה לקבלתם.

עתירה זו מעוררת חשיבות ציבורית רבה, שכן פסיקה זו קובעת, כי מעתה ואילך, כל בעל דין שירצה לקבל חומרי חקירה, ייאלץ לשלם דמי כופר תמורה לצפייתם. המשמעות: רק עשירים ובעלי כיסים מלאים, יוכלו לממן הגנתם מול מדינת ישראל המגישה מידי יום ביומו, מאות כתבי אישום.

כמו כן, יש למגר את התופעה הפטרנליסטית לפיה שופטים סבורים שברגע שממונה עורך דין, הנאשם לא צריך להיחשף לחומרי החקירה וללמוד אותם ועליו להסתמך באופן עיוור על הסנגור. יצוין ש 95% מהנאשמים בישראל מיוצגים ע"י הסנגוריה הציבורית אשר איננה משלמת עבור לימוד חומרי החקירה, ובכך תורמת הסנגוריה להכשלתם של כל מיוצגיה והובלתם למסלול הרשעה מובטח – שכן בהעדר תשלום, הסנגורים מגיעים לא מוכנים.

חשיבות ציבורית נוספת היא עיגון הזכות להתפרנס במהלך ריצוי חלופת מעצר. כיום על מנת להקל בתנאי מעצר בית שופטים דורשים מנאשמים לחפש עבודה מסודרת אצל מעסיק עם תלושים, אולם הדבר איננו פרקטי שכן לעותרת אין גישה לאינטרנט ואין לה דרך להגיע למקומות עבודה, מה גם שאף מקום עבודה לא יעסיק את העותרת אם יידרש מראש להגיש לכבוד השופט אברהם הימן אישור ולקבל הסכמת הפרקליטות. כבוד השופט ג'ורג' קרא, שלח את העותרת לחפש עבודות מזדמנות בלוח מודעות ברחוב. העבודות היחידות המוצעות בלוחות המודעות ברחוב הן הזמנות לעיסויים והכוונה לא לעיסוי רפואי, כי אם להרפיות מיניות, ובמילים פשוטות: זנות! ללא תלוש משכורת או עבודות ניקיון, גם כן ללא תלוש משכורת. לא זאת אף זאת: כבוד השופט קרא, אף שלח את העותרת למצוא עבודה ברחוב בליווי בן זוגה המפקח עליה, דהיינו: אם תיקח העותרת עבודת עיסוי והרפיה, בן זוגה הופך לסרסור מפקח ומשגיח.

ואלה נימוקי העתירה:

1. עניינה של עתירה זו הוא ביטול החלטתו של כבוד השופט ג'ורג' קרא, מיום 23.10.19 בש"פ 5019/19, עקב היותה פטרנליסטית, פוגענית באופן לא מידתי בכבוד האדם וחירותו, כללי צדק טבעי והזכות למשפט פלילי הוגן. בנוסף החלטה הינה שוביניסטית ופוגעת בזכויות נשים, מנמיכה אותן לרמה של עילגות וחוסר יכולת בהבנת הנקרא.

2. מדובר בחלק המתייחס לתשלום דמי כופר של 20,000 ₪ לקבלת חומרי חקירה! דמי הכופר מונעים מהעותרת היכולת להגן על עצמה, שכן לעותרת אין שום דרך להשיג 20,000 ₪ בהיותה ענייה מרודה בפשיטת רגל. בית המשפט העליון בהחלטותיו מסייע לפרקליטות להכניע את הנאשמת בדרכי עורמה, שחיטה ועושיק. ההחלטה אף משפיעה על נאשמים אחרים שנמצאים במצבה של העותרת.
3. החלק השני של עניין מעצר בית, הוא התניית הקלות במציאת עבודה אצל מעסיק, כשאינן לעותרת גישה לאינטרנט, ללא אופציה לעבודה פרטית ללא מעסיק כגון מציאת עבודה בלוח מודעות ברחוב (בפיקוח עם מלווה צמוד) עבודה כמנקה או עבודה בזנות רחוב, גם הוא לא סביר, בלתי מידתי, שרירותי לוקה בהדרת נשים ושוביניזם קשה ביותר.
4. בכך שבית המשפט העליון לא מאפשר לנשים הנאשמות בפלילים לצאת להתפרנס, כשנאסר על העותרת גישה אבסולוטית לאינטרנט מלבד כניסה לאתר נט המשפט ואתרים משפטיים ספציפיים, הוא פוגע בכבוד האישה והאדם ובחירותה, פוגעת באוטונומיה האישית ובזכות הגישה לקבלת חומרי חקירה, שבלעדיהם המשמעות היא מאסר של 12 שנים לעותרת, לנוכח העובדה, כי זה מה שדורשת הפרקליטות על העותרת.
5. העניין שנדון בפני כבוד המשיב 2 הוא מסירת חומרי חקירה ללא תשלום דמי כופר 20,000 ₪ תמורה למסירתם. כבוד השופט קרא כתב בהחלטתו כי ביום 11.10.19 החליט כבוד השופט בני שגיא בתיק ת"פ 14615-04-17 העותרת תוכל למצוא עו"ד למגה תיק תמורת שכר של 500,000 ₪. העותרת לא מוצאת עו"ד בשכר כזה (העותרת פנתה לעוה"ד גיא זהבי, אמיר ברכה, אייל אוחיון, מוטי אזולאי, אורית חיון, יניב מויאל, שי שקד, מוטי יוסף – שסירבו למחיר הנמוך), שכן לא קיים עו"ד שיכול ללמוד מגה תיק המכיל חומרי חקירה בהיקף אסטרונומי: כונן דיסק 4 טרה השווה ל-6,000 דיסקים + 500 דיסקים, 50 אלף עמודים מודפסים, ואינו כולל הכנות לחקירת 300 עדי תביעה, 350 עדי הגנה ועוד. המשמעות, כי העותרת נשארת ללא קבלת חומרי חקירה, שכן אין ביכולתה להשיג 20,000 ₪.
6. המשיבה 3 מסרבת לאפשר לעותרת לקבל חומרי חקירה חרף החלטות כבוד השופט עופר גרוסקופף בש"פ 7746/18, והחלטת כבוד השופטת יעל וילנר בש"פ 8762/18, הקובעות כי העותרת תוכל לראות חומרי חקירה – ברם משיבה 3 מתנה צפיה בחומרי חקירה בהפקדת מזומן 20,000 ₪, עובדה שלא באה לביטוי בהחלטות בית המשפט, ובכך עושה משיבה 3 דין לעצמה, מה גם שאין לעותרת ולעולם לא תוכל להשיג 20 אלף ש"ח.
7. מהחלטתו של כבוד השופט ג'ורג' קרא משתמע שאם ימונה עו"ד, העותרת לא תהיה זקוקה לחומרי החקירה שכן עו"ד יעיין במקומה. הדבר נוגד את החוק ואת השכל הישר. בגין טענה פטרנליסטית של כבוד השופט ג'ורג' קרא, עותרת העותרת לבית המשפט העליון לבטל החלטתו של המשיב 2.

מיהות הצדדים

8. העותרת עיתונאית מאושרת מטעם לע"מ ובלוגרית, היתה עצורה שנתיים וחודשיים ושלושה ימים בכלא נווה תרצה מיום 27/2/17 ועד 3/5/19 בחשד לעבירות שיימינג במרשתת נגד שופטים ועובדים סוציאליים. 25 שופטים התלוננו נגד העותרת שהכתבות שפורסמו בעניינם מהווים עבירה של זילות בית המשפט ושהעותרת גרמה להחשדת דרכי השפיטה.
9. המשיבים 1-2 הוא בית המשפט העליון וכבוד השופט ג'ורג' קרא בשבתו כבית משפט עליון לערעורים פליליים נתן החלטה בש"פ 5019/19 ביום 23/10/19 לא למסור לעותרת חומרי חקירה אלא אם תשלם

כופר 20,000 ₪, למרות שהעותרת הסבירה כי היא עניה, בפשיטת רגל, מעצר בית, ללא עבודה, מתקיימת מקצבת הבטחת הכנסה בסך 1,650 ₪, נתונים שהונחו בפניו.

10. המשיב 2 כבוד השופט ג'ורג' קרא, חיכה חודש ימים עד שכבוד השופט בני שגיא יוציא החלטה בעניין ייצוג לעוררת, ואז העתיק מתוכה את העובדה כי העותרת תוכל לשכור עו"ד בסכום שכבוד השופט בני שגיא קבע, ואז העותרת לא צריכה לראות את חומרי החקירה, למרות שהעותרת היא הנאשמת, ועומדת לדין על 120 סעיפי אישום, וזכותה המלאה לראות את חומרי החקירה בעניינה. מדובר בהחלטה המדיפה הדרת נשים חריפה, מיזנדריה, שוביניסטית ופוגענית בזכויות נשים, מנמיכה נשים באשר הן, והשמת העותרת כמוגבלת שכלית שאינה מסוגלת להבין או לקרוא חומרי חקירה בעניינה. אם זו גישתו של המשיב, מדוע לא יבוטל כתב האישום נגד העותרת!?

11. המשיבים 2-3 הם אלו אשר החליטו למנוע מהעותרת לקבל חומרי חקירה בעניינה, אלא אם תפקיד כופר 20,000 ₪ שאינו מופיע בספר החוקים, והוא המצאה שנועדה למנוע מנאשמים עניים להגן על עצמם ולנעול את דלתי בתי המשפט בפניהם. המשמעות היא כי רק עשירים ובעלי ממון יוכלו לנהל הגנתם.

12. יצוין שהמשיב 2 הוא שופט בבית משפט העליון המזוהה עם עמדות תביעתיות, תמיד מזדהה עם הפרקליטות ואין תימה, שכן ביתו עו"ד אלכסנדרה קרא עובדת בפרקליטות מחוז תל אביב יחד עם המשיבה 3 שתובעת את העותרת מירב גבע, וביתו של השופט מופיעה דרך קבע אצל השופטים ששופטים את העותרת, למשל כבוד השופט בני שגיא.

13. על כן המשיב 2 מגן בחירוף נפש על עמדותיה של המעסיקה של ביתו, הפרקליטות, ובכך הוא מתעלם מכל זכות אזרח שאמורה להיזקף לזכות הנאשמים.

הנימוקים המשפטיים

14. הזכות של העותרת וזכותם של נאשמים לראות חומרי חקירה היא חובה חקוקה על מדינת ישראל, ולא ידוע לעותרת (בחיפוש בפסיקת העליון) עד למתן החלטת המשיב 2 לא הותנה קבלת חומרי חקירה בתשלום כסף. אין בית המשפט יכול להשתמש בזכות נאשמים לראות חומרי חקירה ולהתנותם בכסף באופן דמגוגי או פטרנליסטי כדי לגרוע מזכויות נאשמים.

15. במקרה דנן, המשיב 2 פגע באוטונומיה של העותרת לראות חומרי חקירה, כשהוא קבע שרק עו"ד מטעמה, כשהעותרת לא מיוצגת, ולא יכולה לשכור עו"ד לפי החלטת כבוד השופט בני שגיא, לא תוכל לראות חומרי חקירה. מעשה זה הוא פגם בהליכי צדק טבעי, ופגם הגורע מחוק כבוד האדם וחירותו.

16. המשיב 2 הפך למרמס את כבודה של העותרת, זלזל ביכולותיה וכישוריה, הנמיך אותה כאישה, ואף לעג לעותרת כאילו אינה מסוגלת לקרוא חומרי חקירה בעניינה, זאת כאשר העותרת ייצגה עצמה, בפני כבוד השופט עופר גרוסקופף ובפני כבוד השופטת יעל וילנר. בעבר העותרת ייצגה עצמה בהליך פלילי שהוגש נגדה בפני כבוד השופט שאול אבינור וקיבלה זיכוי מלא מכל כתב האישום שהוגש נגדה, כביכול בגין תקיפה של מאבטחת באולמו של השופט נפתלי שילה.

17. בנסיבות האמורות, החלטת המשיב 2 כבוד השופט ג'ורג' קרא בש"פ 5019/19 הינה פוגענית, מהווה זילות וזלזול בכבוד האדם וחירותו, בזכות הגישה לקבלת חומרי חקירה.

18. כמו כן באותו מעמד, המשיב כבוד השופט ג'ורג' קרא נתבקש לבטל את מעצר הבית או להקל בתנאיו, לאחר שהעותרת נכלאה למשך שנתיים ו חודשיים ושלושה ימים במעצר פוליטי, ושהתה במעצר בית ללא הפרות משך 8 חודשים. כבוד השופט ג'ורג' קרא סבור שהקלת תנאים מותנית במציאת עבודה עם פיקוח ברחובות, כשהוא יודע שהעותרת מנועה משימוש באינטרנט, ואין כל עבודה שאינה מצריכה שימוש באינטרנט וסמארט פון.

19. המשיב 2 כבוד השופט ג'ורג' קרא היה אמור להתייחס לעובדה כי מעמדה של העותרת שונה ממעמדם של נאשמים 2-3 שריצו 7-9 חודשי מאסר בכלא ואילו הנאשמת נעצרה שנתיים ושלושה חודשים בכלא, במצב כלכלי אנוש, פושטת רגל, לא מסוגלת להתקיים וחיה מקצבת הבטחת הכנסה של 1650 ₪ בחודש, כך שתוכל להיכנס לאינטרנט למצוא עבודה באתרים יעודיים, שכן כיום לוחות המודעות ברחוב מספקים הצעות עבודה מפוקפקות של שירותי מין או ניקיון ללא תלוש משכורת.

20. על יסוד כל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש בראשית עתירה זו ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך אותו למוחלט.

לורי שם טוב

לורי שם טוב

בית המשפט העליון
בג"ץ 6961/19

לדרי שם טוב נ. כבוד הנשיאה אסתר ח
תאריך הגשה: 27/10/19

בית המשפט העליון
תצהיר זה אינו החלטה שיפוטית או אישורו של תצהיר זה אינו ראיה לכך
חתימה

מספר זהות
024506230

שם משפחה
אורי

שם פרטי
אורי

מצהיר 1: אני הח"מ

מספר זהות

שם משפחה

שם פרטי

מצהיר 2: אני הח"מ

לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

כאמור, אני הח"מ אורי שם טוב נ. כבוד הנשיאה אסתר ח. תאריך הגשה: 27/10/19. מצהיר 1: אני הח"מ אורי שם טוב נ. מצהיר 2: אני הח"מ אורי שם טוב נ. לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

אני הח"מ אורי שם טוב נ. כבוד הנשיאה אסתר ח. תאריך הגשה: 27/10/19. מצהיר 1: אני הח"מ אורי שם טוב נ. מצהיר 2: אני הח"מ אורי שם טוב נ.

חתימת מצהיר 2

חתימת מצהיר 1
אורי שם טוב

תאריך
27/10/19

למילוי ע"י מורשה להזהיר על פני תצהיר

אני הח"מ אורי שם טוב נ. כבוד הנשיאה אסתר ח. תאריך הגשה: 27/10/19. מצהיר 1: אני הח"מ אורי שם טוב נ. מצהיר 2: אני הח"מ אורי שם טוב נ.

יחידה

תפקיד

שם משפחה

שם פרטי

מאשר בזה כי ביום 27/10/19 הופיעה בפניי בבית המשפט מרגבי אורי שם טוב נ. (מצהיר 1)

שזיהיתי לפי (מצהיר 2)

תעודת זהות שמספרה 024506230 (מצהיר 1)

(מצהיר 2)

ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר אמת וכי יהיה/תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה/תעשה כן, אישר/ה את נכונות ההצהרה הנ"ל וחתם עליה.

שלימה שפירא ע"י מדור דלת המצגים חתימת השופט העליון

תאריך
27/10/19

בית המשפט העליון

בש"פ 5019/19

בש"פ 5633/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העוררת: לורי שם טוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בבע"ח 30563-09-18 מיום 5.6.2019 שניתנה על ידי כבי השופט אברהם הימן וערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 14280-04-17 מיום 29.8.2019 שניתנה על ידי כבי השופט אברהם הימן

תאריך הישיבה: י"ח באלול התשע"ט (18.09.19)

בשם העוררת: בעצמה

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

החלטה

לפניי שני עררים על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) בעניינה של העוררת. הדיון בשני העררים נשמע במאוחד.

עניינו של בש"פ 5019/19 הוא בהחלטה מיום 5.6.2019 בבע"ח 30563-09-18, בגדרה התקבלה בקשת המשיבה להתניית מסירת דיסקים מסוימים מחומר החקירה לידי העוררת בהפקדת ערבות. ועניינו של בש"פ 5633/19 הוא בהחלטה מיום 29.8.2019 במ"ת 14280-04-17, בגדרה נדחתה בקשת העוררת, הנתונה במעצר בית, להורות על ביטול התנאים המגבילים.

1. נגד העוררת הוגש כתב אישום המייחס לה – יחד עם שני נאשמים נוספים – שורה ארוכה של עבירות שכוונו נגד גורמי רווחה וגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט, שהיו מעורבים בסכסוכי משמרות ילדים. על פי הנטען, הפעילו הנאשמים מערך של אתרי אינטרנט, ובין היתר, ביצעו עבירות של פגיעה בפרטיות, לשון הרע, פרסומים מזיקים ביחס לקטינים, פרסום פרוטוקול דיון שהתנהל בדלתיים סגורות שלא ברשות בית המשפט ופרסום פרטי נפגעי עבירות מין (ת"פ (מחוזי-ת"א) 14615-04-17); להלן: התיק העיקרי).

2. ביום 2.5.2019 הורה בית משפט זה על שחרור העוררת, שהיתה נתונה במעצר מאחורי סורג ובריח מאז יום 27.2.2017, למעצר בית בתנאים מגבילים (החלטת השופט ע' גרוסקופף בבש"פ 2847/19). בהחלטה נקבע כי על העוררת לשהות במעצר בית מלא, ללא פיקוח, במשך כל שעות היום והלילה; נאסרה עליה הגישה לרשת האינטרנט במקום מעצר הבית; הותרו לה חלונות התאווררות עד ל-4 שעות ביום בלוי מפקח שאושר על ידי בית המשפט; נאסר עליה כל שימוש ברשת האינטרנט למעט חיפוש במאגרים משפטיים מקוונים באישור מראש של המשיבה או של בית המשפט או באמצעות עורך דינה או מפקח שיאושר על ידי בית המשפט לעניין זה; נאסר עליה להעלות מידע לרשת האינטרנט; ניתן צו פיקוח למשך שישה חודשים (שבהמשך בוטל בהחלטת בית משפט זה מיום 2.9.2019); נקבע כי על העוררת לחתום על התחייבות עצמית בסך של 50,000 ש"ח; ונקבעו ערבות צד ג' והפקדת פיקדון בסך של 10,000 ש"ח.

בש"פ 5633/19

3. בהחלטה מושא ערר זה, קבע בית המשפט המחוזי כי העוררת לא הביאה כל נתונים ביחס למקום עבודה המוכן לקבלה, וכי אם היתה עושה כן היה בוחן את הבקשה בחיוב. עוד נקבע כי מגבלת היציאה בפיקוח במשך 4 שעות מדי יום, כשהמועד נתון לבחירתה, היא מגבלה קלה ביותר; כי אין ממש בטענה כי הדבר מקשה עליה למצוא עבודה; כי הגבלת נגישות העוררת לרשת האינטרנט היא ממהות העניין; וכי יש מקום לקבל את עמדת שירות המבחן ביחס למסוכנות העוררת, אך זו מתנגדת לכך.

4. לטענת העוררת החודשים שחלפו מאז שוחררה למעצר בית, מבלי שהפרה את תנאיו, אינו את המסוכנות המיוחסת לה וכך גם הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות המיוחסות לה. לטענתה, התנאים המגבילים מונעים את שיקומה ואת פרנסתה וזאת שעה

שהיא מצויה בפשיטת רגל. כמו כן עמדה העוררת על כך ששני הנאשמים האחרים שהועמדו לדין יחד עמה משוחררים ללא כל הגבלות. לפיכך ביקשה להורות על ביטול התנאים המגבילים כולם. בדיון שהתקיים בפני בערר זה הוסיפה העוררת כי היא מסרבת לעריכת תסקיר מבחן בעניינה משום ששירות המבחן מחזיק בדעה קדומה לגביה.

5. המשיבה התנגדה לבקשה. לעמדתה, התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת הם מינימליים והזמן שחלף מאז ההחלטה על שחרור העוררת למעצר בית אינו מספיק כבסיס לקבלת הערר. המשיבה הדגישה כי ביום 23.5.2019 דחה בית משפט זה (כש"פ 3268/19, השופט א' שטיין) את בקשת העוררת לאפשר לה גישה לאתרי אינטרנט שונים בקבעו כי ההגבלה שהוטלה עליה סבירה ואין סיבה לשנותה, לנוכח הצורך לאיין את מסוכנותה. כן טענה המשיבה כי חשיבות המגבלה על הנגישות לרשת האינטרנט נגזרת מהעבירות המיוחסות לעוררת; כי האתר שלה ממשיך להיות פעיל ולהעלות תכנים עדכניים לרשת האינטרנט; כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה סותמת את הגולל על הבקשה אלא מתלה אותה באינדיקציה לגבי שינוי מידת מסוכנותה, אולם העוררת מסרבת לשתף פעולה עם שירות המבחן; כי התנאים המגבילים בעניינם של הנאשמים האחרים בכתב האישום הוסרו מעת לעת, לאור התערבות שירות המבחן בענייניהם; וכי אין כל שינוי נסיבות בעניינה של העוררת.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, על נספחיה, לרבות המסמכים שהגישה העוררת לתיק בית המשפט לאחר הדיון, והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין ערר זה להידחות.

מקובלת עלי העמדה כי התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת אינם מן המכבידים. העובדה כי היא יכולה לצאת בפיקוח למשך ארבע שעות מדי יום, במועדים הנתונים לבחירתה, מאפשרת לה לקדם את מאמציה בחיפוש עבודה. מעבר לכך, הרי שאין בחלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה על שחרורה של העוררת למעצר בית, במאי שנה זו, כדי להוות נסיבה המצדיקה הסרת כל התנאים. בנסיבות אלה, סירובה של העוררת לתסקיר מבחן בעניינה על מנת לקדם את בקשתה להסרת התנאים המגבילים עומד בעוכריה. בכך שונה עניינה מעניינם של שני הנאשמים הנוספים, שהועמדו לדין יחד עימה, שכן כעולה מדברי המשיבה, השניים אכן שוחררו מתנאים מגבילים, אולם הדבר נעשה לאחר שהתקבלו תסקירים בעניינם.

יתרה מכך, הגבלת הנגישות לרשת האינטרנט, מובנת ואף נחוצה בעניינה של העוררת, על רקע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, חומרתן, מספרן הרב, והעובדה

כי על פי הנטען בוצעו על פני מספר שנים. מכלול נסיבות אלו אינו מאפשר לקבל את הערר.

יחד עם זאת, יש להדגיש כי בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי הוא נכון לשקול בחיוב את בקשות העוררת, ככל שיתאפשר לו להתרשם מהערכה ביחס להפחתת המסוכנות הנשקפת מן העוררת. לפיכך, טוב תעשה העוררת אם תסכים לשתף פעולה עם שירות המבחן על מנת לקדם את עניינה.

בש"פ 5019/19

7. ברקע הדברים עומדת החלטת כבוד השופט ב' שגיא בתיק העיקרי להיעתר לבקשת הסנגוריה הציבורית ולהורות על שחרורה מייצוג העוררת (החלטה מיום 3.6.2019). מששחררה הסנגוריה הציבורית מייצוג העוררת, פנתה המשיבה לבית המשפט המחוזי וביקשה לקבוע כי העברת קבוצה מסויימת של דיסקים, שנמנו על חומרי החקירה בתיק, לידי העוררת תותנה בחתימתה על התחייבות שלא להעביר אותם ואת החומר האצור בהם, לכל גורם אחר ולעשות בהם שימוש להגנתה בלבד; בחיובה להשיבם למשיבה תוך 7 ימים לאחר תום משפטה; ובהפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח ובחתימה על התחייבות עצמית בסך של 50,000 ש"ח – כדי להבטיח שהדיסקים לא יועברו לגורמים שלישיים. הבקשה, כאמור, התקבלה.

8. לטענת העוררת התניית העברת הדיסקים – 160 במספר – לידיה בהפקדה כספית גבוהה בשעה שהיא נתונה במצב כלכלי קשה ומצויה בהליך פשיטת רגל, כתוצאה ממעצר ממושך של מעל שנתיים ולאחריו מעצר בית מלא, מונעת ממנה גישה לחומרי חקירה חיוניים ביותר להגנתה, אינה מעוגנת בכל הוראת חוק ולפיכך יש לבטלה.

9. המשיבה, מצידה התנגדה לבקשה. בתמצית, נטען כי העבירות המיוחסות לעוררת מעלות חשש ממשי לפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים והתנאים שנקבעו מאזנים באופן ראוי בין זכות ההעתקה שעומדת לעוררת לבין זכותם של צדדים שלישיים בהגנה על פרטיותם. עוד ציינה כי תנאים אלו זהים לתנאים שנקבעו בעניינו של נאשם נוסף שהועמד לדין יחד עם העוררת וערר שהגיש בעניין זה נדחה על ידי בית משפט זה (בש"פ 2004/19 זד נ' מדינת ישראל, 25.3.2019).

10. יצוין, כי בדיון שהתקיים לפניי הוברר כי המותב הדן בתיק העיקרי אמור ליתן החלטתו בשאלת שיעור מימון המדינה לייצוג פרטי של העוררת מכוח סעיף 19 לחוק

סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982. ההחלטה ניתנה ביום 11.10.2019 ובגדרה נקבע כי שיעור המימון יהא גבוה מהסכום המוערך על פי תקנות הסנגוריה הציבורית ויעמוד על סך של 500,000 ש"ח בתוספת מע"מ.

11. לאחר עיון, הגעתי למסקנה כי דין ערר זה להידחות. בדומה לחברי השופט מ' מוזס בבש"פ 2004/19, אף אני סבור כי בהינתן מהות העבירות המיוחסות לעוררת, היקפן הרחב וחומרתן, יש מקום לקביעת הסדר לצמצום החשש לפגיעה בפרטיות קורבנות העבירות, וכי ההסדר שנקבע הוא סביר, גם במצבה הכלכלי הנטען של העוררת. מעבר לכך, הרי שלנוכח החלטת המותב העיקרי, הרי שככל שיוסדר ייצוגה של העוררת על ידי סנגור פרטי יבוא עניין זה על פתרונו.

סוף דבר

12. דין העררים בבש"פ 5019/19 ובבש"פ 5633/19 – להידחות.

ניתנה היום, כ"ד בתשרי התש"פ (23.10.2019).

שׁוֹפֵט